Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 5. Warszawa, dnia 10 lutego 1935 r. **Rok XVIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 5—8.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. 4.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 22 — 30.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

25.

OKÓLNIK Nr. 5

z dnia 31 stycznia 1935 r.

w sprawie ekstradycyj.

(Nr. AP. 126-3).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Art. 48 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28.XII.1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) znowelizował art. 47 przepisów wprowadzających kodeks postępowania karnego w tym kierunku, iż zarządzenia potrzebne do wykonania ekstradycji wydaje właściwy wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę). Właściwym jest ten wojewoda, na którego obszarze przebywa przestępca, podlegający wydaniu, lub położony jest graniczny punkt przejściowy, na którym ma nastąpić przejęcie ekstradenta przez władze polskie.

Ponieważ cytowane na wstępie rozporządzenie z dn. 28.XII.1934 r. wchodzi w życie w dniu 31 stycznia b. r., przeto od tego terminu Ministerstwo Sprawiedliwości kierować będzie bezpośrednio do P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) zezwolenie swe na wydanie obcemu państwu, przebywającego w Polsce ekstradenta, względnie zezwolenie swe na przewiezienie przez terytorjum Polski ekstradenta, bądź wreszcie odpisy swych wniosków do państw obcych o wydanie przestępców ściganych przez sądy polskie.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia:

1) Po otrzymaniu decyzji Ministerstwa Sprawiedliwości, zezwalającej na wydanie przebywającego w Polsce przestępcy, należy niezwłocznie wydać stosowne zarządzenia co do odebrania ekstradenta z więzienia i wydania go władzom odnośnego państwa sąsiedniego przez jeden z punktów przejściowych podanych poniżej. Polskie organa policyjne powinny ponadto zawiadomić o tej ekstradycji organa graniczne sąsiedniego państwa co najmniej na 24 godzin przedtem. Punkt przejściowy — jeśli nie określi go odrazu w decyzji swej Ministerstwo Sprawiedliwości, — należy wybrać z takiem wyliczeniem: aby możliwie najkrótszą drogą przewieźć ekstradenta z więzienia, w którem przebywa, do granicy.

2) Po otrzymaniu decyzji Ministerstwa Sprawiedliwości, zezwalającej na przewiezienie pod strażą przez terytorjum Polski przestępcy, którego jedno państwo obce wydaje drugiemu, — do której powinien być dołączony nakaz aresztowania, wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie, zgodnie z art. 650 K. P. K., — należy zarządzić odebranie na granicy takiego ekstradenta, przewiezienie go pod konwojem tranzytem przez Polskę i wydanie go drugiemu państwu. W tym wypadku również polskie organa policyjne powinny zawiadomić organa graniczne sąsiedniego państwa o takiem wydaniu co najmniej na 24 godzin przedtem.

Przy wyborze punktu przejściowego, na którym ma nastąpić wydanie, należy się kierować przesłankami określonemi powyżej, z wyjątkiem przypadków, gdy punkt ten będzie określony zgóry, co zdarzać się może zwłaszcza w tych przypadkach, gdy państwo przejmujące ekstradenta jest również państwem tranzytowem (np. Czechosłowacja dla ekstradenta, wydawanego przez Łotwę Austrji).

Koszta takiego przewiezienia pokrywa państwo, domagające się wydania przestępcy. Zestawienie tych wydatków należy przedkładać Ministerstwu Sprawiedliwości.

3) W razie wystąpienia Ministerstwa Sprawiedliwości z wnioskiem o wydanie przestępcy ściganego przez sądy polskie, z reguły o pozytywnej decyzji rządu danego państwa właściwa placówka R. P. zawiadamiać będzie bezpośrednio tego z P. P. Wojewodów, na którego obszarze położony jest punkt przejściowy, na którym wydany będzie ekstradent władzom polskim.

Jeśli państwo wydające nie sąsiaduje z Polską, wówczas o wydaniu oraz o punkcie przejściowym, na którym to nastąpi, zawiadamiać będzie właściwego P. Wojewodę placówka polska w państwie sąsiadującem, przez które nastąpi przewiezienie ekstradenta, bądź też bezpośrednio Ministerstwo Sprawiedliwości.

O dalszem postępowaniu z ekstradentem powiadamiać będzie Ministerstwo Sprawiedliwości, wskazując więzienie i sędziego śledczego, do dyspozycji którego powinien być odstawiony, o ile wskazówki te nie będą już zawarte w zawiadomieniu placówki polskiej.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje zestawienie punktów granicznych dla wymiany przestępców w postępowaniu ekstradycyjnem:

A. Na granicy polsko-niemieckiej.

Woj. pomorskie:

1) Jamielnik — (Deutsch Eylau)
2) Gardeja — (Elbing)
3) Strzebielino — (Gross Boschpol)
4) Chojnice — (Firchau)

Woj. poznańskie:

5) Miasteczko — (Schneidemühl)
6) Zbąszyń — (Neu Beutschen)
7) Leszno — (Fraustadt)
8) Rawicz — (Trachenberg)

Woj. śląskie:

9) Królewska Huta — (Beuthen)

B. Na granicy polsko-czechosłowackiej.

Woj. śląskie:

1) Zebrzydowice — (Petrowice)
2) Cieszyn — (Czeski Cieszyn)

Woj. krakowskie:

3) Muszyna — (Orlow)

Woj. lwowskie:

4) Łupków — (Medzi-Laborce)

Woj. stanisławowskie:

5) Ławoczne — (Wolowec)

C. Na granicy polsko-rumuńskiej.

Woj. stanisławowskie:

1) Śniatyń — (Grigore Ghica Voda)

D. Na granicy polsko-łotewskiej.

Woj. wileńskie:

1) Turmont — (Zemgale).

(—) T. Krychowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

26.

OKÓLNIK Nr. 6

z dn. 6 lutego 1935 r.

o zastępstwie przewodniczących komitetów w. f. i p. w.

(Nr. Wojsk. L-1-39-1)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów oraz Prezydentów Miast.

W zarządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych, normującem pracę komitetów wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego (okólnik Nr. 257 z dnia 18.XI.1927 r. Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 317, poz. 5), ustalone jest, iż wojewodowie, starostowie oraz prezydenci miast pełnią z urzędu obowiązki przewodniczących właściwych komitetów w. f. i p. w., natomiast bliżej nie wskazano, kto i w jakich przypadkach ma zastępować wymienionych, gdy nie mogą oni pełnić swych obowiązków służbowych. Na skutek zapytań w tym względzie jednego z Panów Wojewodów, wyjaśniam, że zagadnienie to nie wymaga szczególnego omówienia, bowiem sprawa zastępstwa w takich przypadkach wojewodów i starostów, a również i prezydentów miast została już ogólnie unormowana we właściwych przepisach prawnych. Mianowicie postanowienia art. 32 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19.I.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), znowelizowane rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12.VI.1934 (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 743) oraz przepisy §§ 21, 22 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13.VIII.1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 611), regulują sprawę zastępstwa wojewodów, a przepisy §§ 29 i 30 rozporządzenia tegoż Ministra z dnia 30.VI.1930 (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 464) sprawę zastępstwa starostów, w odniesieniu zaś do zastępstw przełożonych zarządów miast, postanowienia ustawy samorządowej z dn. 22.III.1933 (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) przewidują, iż zastępcami prezydentów miast we wszystkich sprawach załatwianych przez nich, a niezastrzeżonych w myśl wspomnianej ustawy kolegjalnemu załatwianiu, — są wiceprezydenci. Ponieważ sprawowanie funkcji przewodniczących komitetów w. f. i p. w. należy również do obowiązków służbowych wojewodów, starostów i prezydentów miast wynikających z ich stanowiska, zatem sprawa zastępstwa ich w tej funkcji przez osoby wskazane w wymienionych przepisach prawnych nie może w świetle tych przepisów nasuwać żadnych wątpliwości, jako wynikająca z istoty rzeczy.

Wobec niejednakowego jednak interpretowania wspomnianych przepisów w odniesieniu do sprawy zastępstwa w funkcji przewodniczących komitetów w. f. i p. w. głównie z powodu podnoszonych wątpliwości, czy takie ujęcie sprawy nie będzie w sprzeczności z przepisami regulującemi sprawy komitetów w. f. i p. w. i ich składów osobowych, zauważam, że przepisy te nie wprowadzają żadnych ograniczeń, któreby uniemożliwiały zastępstwo wojewodów, jako członków i równocześnie z urzędu przewodniczących wojewódzkich komitetów w. f. i p. w. oraz jako przedstawicieli władz administracji ogólnej, jak również nie krępują wojewodów w wyznaczaniu (powoływaniu) osób według ich uznania do powiatowych (miejskich) komitetów w. f. i p. w.

Jak to wynika bowiem z brzmienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28.I.1927 r. (Monitor Polski Nr. 26 z dn. 3.II.1927 r.) w skład wojewódzkich komitetów w. f. i p. w. wchodzi w charakterze przedstawiciela władzy administracji ogólnej — wojewoda lub delegat tegoż, natomiast w skład powiatowych (miejskich) komitetów w charakterze członków wchodzą osoby powołane przez Panów Wojewodów.

W świetle więc tych przepisów, przewodniczącymi właściwych komitetów w. f. i p. w. mogą być zarówno wojewodowie, starostowie, prezydenci miast, jak i osoby uprawnione do zastępowania ich w służbie w razie niemożności pełnienia przez nich obowiązków służbowych, przyczem podkreślam, że osoby te z tytułu i na czas zastępstwa nabywają prawa członków komitetów w. f. i p. w., nie zachodzi więc potrzeba uprzedniego wprowadzania ich w tym charakterze do komitetów lub powoływania jako takich.

Zwracam jednak uwagę na to, że zastępowanie wojewodów, starostów i prezydentów miast w funkcji przewodniczących komitetów w. f. i p. w. odbywać się może tylko w przypadkach, gdy wymienieni nie mogą pełnić wogóle obowiązków służbowych wskutek nieobecności służbowej, choroby lub przebywania na

urlopie. Zasada ta wynikająca zresztą z zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych (okólnik Nr. 257), wskazuje, że dążeniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jest, aby tak wojewodowie jak i starostowie oraz prezydenci miast przyjęli jako zasadę, że funkcje przewodniczących komitetów w. f. i p. w. winni spełniać osobiście, co z wielu względów jest konieczne dla dobra i rozwoju akcji w. f. i p. w.

Podając powyższe do wiadomości proszę Panów Wojewodów o kierowanie się tą zasadą w pracach nad w. f. i p. w. oraz o wydanie odpowiednich zarządzeń, zmierzających do ścisłego zastosowania tej zasady w odniesieniu do powiatowych (miejskich) komitetów w. f. i p. w.

(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski
MINISTER

Otrzymują do wiadomości:

P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,
P. Dyrektor Państwowego Urzędu W. F. i P. W.

27.

OKÓLNIK Nr. 7

z dnia 6 lutego 1935 r.

o nadzorze nad komunalnemi kasami oszczędności.

(Nr. S. G. 40/542/1)

Do
P. P. Wojewodów.

W związku z wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 860) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości Pana Wojewody, co następuje:

1) w myśl art. 96 (ust. 2-gi) wyżej powołanego rozporządzenia z dnia 24.X.1934 r. uprawnienia, przekazane Panom Wojewodom postanowieniami, zawartemi w § 59 (ust. 3-ci) rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 424) do art. 31 i 32 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 339) — utraciły moc obowiązującą,

2) w myśl art. 71-go tegoż rozporządzenia z dnia 24.X.1934 r. nadzór nad całokształtem działalności komunalnych kas oszczędności sprawować będzie bezpośrednio Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, o ile poszczególne artykuły wymienionego rozporządzenia nie stanowią inaczej,

3) wymienione w art. 93-im wspomnianego rozporządzenia z dnia 24.X.1934 r. związki komunalnych kas oszczędności otrzymują uprawnienia rewizyjne oraz kontroli działalności tych kas, tudzież uprawnienia do wydawania obowiązujących te kasy wskazań i instrukcji porewizyjnych,

4) izby skarbowe oraz urzędy skarbowe żadnych uprawnień w zakresie nadzoru nad omawianemi kasami nie otrzymują,

5) do czasu wydania szczegółowego rozporządzenia wykonawczego Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych zalecił związkom, aby przestrzegały stosowanie przez komunalne kasy oszczędności następujących norm i zasad przy udzielaniu pożyczek i kredytów:

a) najwyższa suma pożyczek i kredytów udzielona przez komunalną kasę oszczędności z funduszów własnych jednej osobie fizycznej lub prawnej nie może przekraczać 1% stanu wkładu oszczędnościowego, nie wliczając do nich wkładów na książeczki oszczędnościowe instytucyj finansowych i ubezpieczeniowych, a wykazanych w bilansie tej kasy na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego udzielenie pożyczki i kredytu;

b) pożyczki i kredyty udzielone jednej osobie fizycznej lub prawnej przez komunalną kasę oszczędności, posiadającą wkłady powyżej zł. 10.000.000 (dziesięć miljonów) — nie powinny przekraczać sumy zł. 100.000 (stu tysięcy);

c) udzielenie pożyczek i kredytów przez komunalne kasy oszczędności własnemu związkowi założycielskiemu (poręczającemu), jego przedsiębiorstwom i zakładom komunalnym, względnie innym związkom samorządowym, o ile nie przekroczą 10% ogólnej sumy wkładów oszczędnościowych, wykazanych w bilansach tych kas na ostatni dzień miesiąca, poprzedzającego udzielenie pożyczki i kredytu, wymaga zgody właściwego wojewody. W granicach zaś od 10% do 20% ogólnej sumy wkładów oszczędnościowych, wykazanej w bilansach tych kas na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego udzielenie pożyczki i kredytu, wymaga wyrażenia zgody Ministra Spraw Wewnętrznych i zezwolenia Ministerstwa Skarbu;

d) postanowienia, wymienione w wyżej przytoczonych pkt. a) i c) niniejszego pisma obowiązują komunalne kasy oszczędności po upływie 10 dni od daty 10 grudnia 1934 r. (data pisma Ministra Skarbu do związków) i nie dotyczą pożyczek i kredytów udzielonych przez te kasy innym komunalnym kasom oszczędności.

Ponadto Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych wyjaśnił, że:

e) zachowanie tajemnicy urzędowej, o której mowa w art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 860) obowiązuje również związki komunalnych kas oszczędności, jako związki przymusowe, działające na mocy ustawy;

f) bankom państwowym, Bankowi Polskiemu, Bankowi Akceptacyjnemu i bankom komunalnym, ze względu na ich specjalny charakter i zakres działania może być komunikowana treść protokółów z dokonanych rewizyj komunalnych kas oszczędności, o ile tych protokółów zażądają, z zastrzeżeniem jednak ścisłej poufności. Natomiast instytucjom kredytowym pry-

watnym mogą być komunikowane za zgodą zainteresowanej komunalnej kasy oszczędności nie pełne protokóły, lecz niektóre dane na ściśle określone zapytania tych instytucyj, o ile ich zakomunikowanie może nastąpić bez narażenia interesu publicznego. Związek może odstąpić od tej zasady w wyjątkowych wypadkach po uzyskaniu na to zgody Ministerstwa Skarbu;

g) żądanie informacji, jak badanie ksiąg przez urzędy skarbowe w odniesieniu do wkładu oszczędnościowego poszczególnych wkładców może j e d y n i e nastąpić w przypadkach w y j ą t k o w y c h na pisemne zarządzenie Ministra Skarbu.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, iż sprawy, dotyczące komunalnych kas oszczędności, jakie wpłynęły do urzędu wojewódzkiego przed wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r., a należące do zakresu kompetencji wojewody, powinny być załatwione przez wspomniany urząd w swoim własnym zakresie działania, względnie, w przypadkach nasuwających wątpliwości natury kompetencyjnej, przekazano do decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Co się zaś tyczy spraw, które weszły do urzędów wojewódzkich po tym terminie, to Ministerstwo prosi Pana Wojewodę o skierowanie ich do Ministerstwa Skarbu z wyjątkiem:

1) spraw, o których jest mowa w ust. c) niniejszego okólnika (zgoda na udzielenie pożyczek nieprzekraczających 10% wkładów oszczędnościowych),

2) spraw dotyczących zatwierdzania uchwał związków założycielskich (poręczających) o zaciąganiu pożyczek przez te związki w komunalnych kasach oszczędności. Sprawy te w dalszym ciągu należą do kompetencji Pana Wojewody.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

28.

OKÓLNIK Nr. 8

z dnia 8 lutego 1935 r.

o gospodarce finansowo-budżetowej związków samorządowych.

(Nr. SF. 11-11-6).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Starostów Krajowych w Poznaniu i Toruniu, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast.

Wślad za okólnikiem Nr. 140 z dn. 22.XII. 1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 36, poz. 292) w sprawie gospodarki finansowo-budżetowej oraz ustalenia preliminarzy budżetowych związków samorządowych na rok 1935/36— udzielam związkom samorządowym i podlegającym mi władzom nadzorczym nad samorządem następujących uzupełniających wskazówek co do ustalania, zatwierdzania i wykonywania preliminarzy budżetowych za najbliższy okres budżetowy:

1. W związku z ogólnemi zleceniami oszczędnościowemi należy położyć nacisk na przeprowadzenie jak najdalej idących redukcyj wydatków o charakterze subwencyjnym, udzielanych przez związki samorządowe instytucjom i organizacjom społecznym. Przedewszystkiem więc winny ulec ograniczeniu subwencje na cele ogólne organizacyj i instytucyj ogólno krajowych, nie prowadzących na terenie świadczącego związku samorządowego bezpośredniej akcji, wyręczającej związek w wypełnianiu jego istotnych zadań, lub przynajmniej ułatwiających ich realizację.

Subwencyj takich w żadnym wypadku przewidywać w preliminarzach budżetowych ani wypłacać nie mogą, gminy wiejskie i te związki samorządowe, których preliminarze nie są w pełni zrównoważone. Inne związki samorządowe ogólną sumę subwencji tego typu ograniczyć mają do 50% sumy rzeczywistych wydatków na powyższe cele w r. 1933/34.

Subwencje dla organizacyj i instytucyj społecznych, prowadzących swą akcję na terenie działania związku mogą być przyznawane przedewszystkiem w tych wypadkach, w których akcja ta wyręcza związek samorządowy w wypełnianiu jego istotnych zadań. Wysokość tych subwencyj winna być ściśle dostosowana do stopnia użyteczności instytucji z punktu widzenia potrzeb świadczącego związku. Tak więc wszelkie subwencje gotówkowe i w naturze dla organizacji charytatywnych (dział IX budżetu — opieka społeczna) winny być uzależnione od roli organizacji w wykonaniu zadań związku samorządowego w dziedzinie opieki społecznej, a więc np. od liczby osób wspieranych, żywionych względnie dożywianych przez daną organizację, a posiadających tytuł do korzystania z opieki społecznej świadczącego związku samorządowego. Podobnie subwencje dla społecznych i prywatnych zakładów opiekuńczych, przytułków i t. p. oraz szpitali, lecznic przychodnich i t. p. (dział VIII budżetu — zdrowie publiczne) winny być uzależnione od liczby osób, korzystających z tych urządzeń, a posiadających tytuł do tego rodzaju świadczeń bezpłatnych ze strony związku samorządowego, udzielającego subwencyj.

Subwencje na cele wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz na Ligę Obrony Powietrznej ze względu na państwowe znaczenie dotychczas osiągniętego dorobku w tej dziedzinie, winny być nadal utrzymane, jednak z zastrzeżeniem zachowania równowagi budżetowej świadczących związków samorządowych i ograniczenia wydatków do granic niezbędnych potrzeb.

Subwencje jednorazowe na komitety obchodów uroczystości, budowy pomników i t. p. mogą być udzielane jedynie w ramach działu I budżetu i w granicach pozycji na wydatki reprezentacyjne. Wreszcie zaniechane być winno udzielanie subwencyj także przez zakup egzem-

plarzy, względnie ogłoszenia dla wszelkiego rodzaju wydawnictw jednorazowych, a więc jednodniówek, albumów, wydawnictw pamiątkowych i t. p. Udzielanie ogłoszeń do czasopism i prenumerata czasopism winna być ściśle dostosowana do rzeczywistych potrzeb w tym zakresie zainteresowanych związków; warunkiem udzielania ogłoszenia musi być wyraźna potrzeba gospodarcza lub społeczna.

Jednocześnie polecam podległym mi władzom nadzorczym nad samorządem bezwzględne zaniechanie wywierania nacisku na związki samorządowe, względnie na przedsiębiorstwa lub zakłady samorządowe w kierunku pobierania przy opłatach samorządowych lub za czynności samorządowych organów administracyjnych, datków względnie t. zw. opłat dobrowolnych w formie sprzedaży znaczków na rzecz organizacyj społecznych oraz na rzecz imprez o charakterze społecznym.

2. Nawiązując do p. 3 okólnika Nr. 140 z dn. 22.XII.1934 r., polecam podległym mi władzom nadzorczym, aby przy zatwierdzaniu budżetów związków samorządowych, zastrzegały skreślanie pozycyj dochodów, przewidujących wpływy z opłat wjazdowych „kopytkowych" i rogatkowych. To samo dotyczy opłat postojowych, z wyjątkiem wypadków, w których opłaty te pobierane są od sprzedawców za użytkowanie przez nich pomieszczeń na ten cel przez związek samorządowy specjalnie przeznaczonych.

3. Przy zatwierdzaniu budżetów gmin wiejskich szczególny nacisk winien być położony na zmniejszenie wydatków do poziomu realnych dochodów. O ile najdalej idąca kompresja wydatków nie obniży ich do poziomu dochodów, winny właściwe powiatowe związki samorządowe stosownie do postanowień art. 34 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) przewidzieć w swych budżetach dotacje na pokrycie niedoborów tych gmin wiejskich, których budżety zatwierdzone zostały z niedoborem.

Co do tych związków samorządowych, których preliminarze budżetowe nie zostały jeszcze zatwierdzone, powyższe wskazówki winny być uwzględnione przy zatwierdzaniu budżetów; w tych zaś związkach samorządowych, które uzyskały już zatwierdzenie budżetów i w budżetach przewidziały subwencje lub omówione wyżej opłaty w normach nie odpowiadających wskazówkom niniejszego okólnika — wskazówki te winny być uwzględnione przy wykonywaniu budżetów w drodze powzięcia odpowiednich uchwał przez organ stanowiący związku samorządowego.

Zechcą P.P. Wojewodowie polecić przewodniczącym wydziałów powiatowych podanie powyższych wskazówek do wiadomości zarządom gmin wiejskich i miast niewydzielonych oraz dopilnować ich wykonania przez wszystkie związki samorządowe, znajdujące się na terenie podległego Im województwa.

(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski
MINISTER

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

29.

PISMO OKÓLNE

z dnia 30 stycznia 1935 r.

O cenach pomarańcz.

(Nr Apr. 100-1-3).

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów oraz Prezydentów miast.

Wobec przekazania wedle pisma Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 30.I 35 r. L. H. W/II-3/24 nadzoru nad obrotem i kalkulacją cen pomarańcz zarówno w handlu detalicznym, jak i hurtowym — Izbom Przemysłowo-Handlowym, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla wydane w tych sprawach pisma okólne z dnia 9 stycznia b. r. Nr. Apr. 100/1-1 (Dz. Urz. Min Spraw Wewn. Nr. 1, poz. 4) oraz z dnia 14 stycznia b. r. Nr. Apr. 100/1-2 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 16).

Równocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie zarządzeń, by ceny pomarańcz były ujawniane w lokalach sprzedaży nietylko na sztuki — ale też o ile możności w kilogramach (za 1 kg.).

W związku z powyższem należy odpowiednio uzupełnić spis artykułów powszedniego użytku, dołączony do okólnika Ministerstwa Nr. 68 z dnia 19 maja 1932 r. Nr. Apr. 77/1 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 8, poz. 103).

Dla celów orjentacyjnych Ministerstwo Przemysłu i Handlu podaje, że cena pomarańcz winna się kształtować następująco:

w Warszawie:

1 kg	palestyńskich	—	1.77 zł.	
1 kg	włoskich	—	2.29 zł.	
1 kg	hiszpańskich	I kat.	1.27 zł.	(najniższy gatunek)
1 kg	„	II kat.	1.55 zł.	(średni gatunek)
1 kg	„	III kat.	1.76 zł.	(najwyższy gatunek)

w Gdyni — cena winna być niższa od cen warszawskich o 10 gr. na 1 kg.,

w województwach zachodnich — o 5 gr. a na Śląsku o 2 gr. niższa,

w województwach centralnych i krakowskiem cena winna odpowiadać cenom w Warszawie; w pozostałych zaś województwach o 5 gr. na 1 kg wyższa od cen warszawskich.

We wszystkich sprawach, tyczących cen pomarańcz zechcą się Panowie porozumiewać bezpośrednio z właściwemi Izbami Przemysłowo-Handlowemi.

(—) Dr. Igielski
DYREKTOR BIURA APROWIZACYJNEGO

30.

PISMO OKÓLNE

z dnia 8 lutego 1935 r.

o zwolnieniu od opłaty stemplowej świadectw wydawanych w celu uzyskania rent niemieckich.

(GB. 21-54-2)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostów.

Jak stwierdziło Ministerstwo Opieki Społecznej, niektóre urzędy podległe Ministerstwu Spraw Wewnętrznych żądają od osób, zamieszkałych w Polsce i ubiegających się o renty niemieckie, uiszczania opłat stemplowych od świadectw, wydawanych im w celu stwierdzenia przed instytucjami niemieckiemi uprawnień ubezpieczeniowych.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, że zaświadczenia wspomniane wolne są od opłat stemplowych w myśl art. 14 umowy polsko-niemieckiej z dnia 11 czerwca 1931 o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 65, poz. 487) przy zastosowaniu art. 160 p. 4) ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

Na zaświadczeniach takich należy umieszczać adnotację według schematu, ustalonego § 187 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 99, poz. 842).

Pismo niniejsze wiąże się z okólnikiem Nr. 2 z dnia 14 stycznia 1935 r. o korespondencji z obcemi instytucjami i osobami zagranicą w wykonaniu umowy polsko-niemieckiej o ubezpieczeniu społecznem (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 7) oraz z pismem okólnem z dnia 14 stycznia 1935 r. o zaświadczeniach zarządów gminnych w związku z umową polsko-niemiecką w sprawie opieki społecznej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 15).

(—) *Hausner*
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 30 stycznia Nr. 4 Rok 1935

Poz. 24. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 10 stycznia 1935 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 10 marca 1933 r. w sprawie zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 47, poz. 406) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustępom (2) i (3) § 10-go rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 10 marca 1933 r. w sprawie zaopatrzenia byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 237) nadaje się brzmienie następujące:

„(2) W tym przypadku były skazaniec polityczny celem stwierdzenia utraty co najmniej 50% zdolności do pracy zarobkowej zostaje poddany badaniu przez Komisję Lekarską II instancji dla funkcjonarjuszów państwowych. Badanie to zarządza wojewódzka władza administracji ogólnej, właściwa według miejsca zamieszkania byłego skazańca politycznego.

(3) Orzeczenie Komisji Lekarskiej jest ostateczne. Ponowne badanie lekarskie może nastąpić na wniosek byłego skazańca politycznego najwcześniej po upływie roku od daty poprzedniego badania. W wyjątkowych przypadkach Minister Skarbu może zezwolić na zbadanie byłego skazańca politycznego przed upływem tego okresu".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje również w stosunku do wszystkich byłych skazańców politycznych, ubiegających się o zaopatrzenie, którym to zaopatrzenie nie zostało dotychczas przyznane.

Poz. 25. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1935 r. w sprawie obliczenia i poboru nadzwyczajnej daniny majątkowej w 1935 r.

Poz. 26. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 22 stycznia 1935 r. w sprawie ustalenia podstawowej ceny za spirytus na kampanję 1934/35 r.

Poz. 27. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1935 r. o zmianie granic gmin wiejskich Września-Południe i Września-Północ w powiecie wrzesińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 28. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 stycznia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o utworzeniu wydziału handlowego w Sądzie Okręgowym w Gdyni.

Poz. 29. Oświadczenie Rządowe z dnia 28 listopada 1934 r. o wymianie not, dotyczących zatwierdzenia umowy między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem w sprawie ochrony i pomocy prawnej w dziedzinie podat-

ków, podpisanej w Gdańsku dnia 17 marca 1924 r.

Poz. 30. Umowa zawarta między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem w przedmiocie ochrony i pomocy prawnej w dziedzinie podatków.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 26 stycznia Nr. 22 Rok 1935

Poz. 33. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 34. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 35. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 12 stycznia 1935 r. w sprawie umorzenia obligacyj 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej.

z 28 stycznia Nr. 23 Rok 1935

Poz. 36. Obwieszczenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 22 stycznia 1935 r. w sprawie ustalenia przeciętnej zawartości skrobi w ziemniakach na kampanję 1934/35 r.

Poz. 37. Okólnik Ministerstwa Skarbu T. 39 z dnia 11 stycznia 1935 r. L. D. IV. 42261/2/34. o cleniu materjałów włókienniczych.

Poz. 38. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 stycznia 1935 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 28 grudnia 1934 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich cukrowni województwa poznańskiego z wyłączeniem Cukrowni Wierzchosławickiej.

z 29 stycznia Nr. 24 Rok 1935

Poz. 39. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 16 stycznia 1935 r. w sprawie podania o nadanie mocy powszechnie obowiązującej umowie zbiorowej z dnia 13 listopada 1934 roku, dotyczącej warunków płacy i pracy dozorców domowych m. Poznania.

z 30 stycznia Nr. 25 Rok 1935

Poz. 40. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 24 stycznia 1935 r. w sprawie powierzenia wymiaru i poboru opłat na rzecz Funduszu Pracy od niektórych kategoryj płatników Ubezpieczalniom Społecznym.

Poz. 41. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 stycznia 1935 r. w sprawie zmian w zaszeregowaniu kas urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej I we Lwowie do jednego z dwóch typów.

z 31 stycznia Nr. 26 Rok 1935

Poz. 42. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 25 stycznia 1935 r. o wartości jednego grama czystego złota.

z 1 lutego Nr. 27 Rok 1935

Poz. 43. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 22 stycznia 1935 r. w sprawie pochodzenia towarów, zakazanych do przywozu.

z 4 lutego Nr. 28 Rok 1935

Poz. 44. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1935/36 na obszarze województw wileńskiego i nowogródzkiego.

z 5 lutego Nr. 29 Rok 1935

Poz. 45. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1935 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Rybniku.

Poz. 46. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1935 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Radzionkowie.

Poz. 47. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 18 stycznia 1935 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Bobrownikach Śl.

z 6 lutego Nr. 30 Rok 1935

Poz. 48. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 stycznia 1935 r. w sprawie zwinięcia Urzędu Celnego w Toruniu.

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.